

Sygn. akt II K 71/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dariusz Barczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Smug

w obecności -----

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 roku

sprawy **Ł. J.**, urodzonego (...) w T., syna D. i L. z domu R.

oskarżonego o to, że: w okresie od 1 listopada 2016 roku do 30 listopada 2017 roku w O.w woj. (...), uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniej córki A. J., określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Św. z dnia 8 stycznia 2016 roku w sprawie III RC 375/15, przy czym łączna wysokość powstałych w skutek tych zaległości stanowi równowartość powyżej trzech świadczeń okresowych, narażając uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

to jest o przestępstwo z art. 209§1a kk w zw. z §1kk

I. w ramach czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, oskarżonego Ł. J. uznaje za winnego tego, że: w okresie od 16 listopada 2016 roku 30 listopada 2017 roku w O., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. J., określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie III RC 375/15, wskutek czego powstała zaległość przekraczająca równowartość 3 (trzech) świadczeń okresowych, a zachowanie jego naraziło małoletnią pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to jest występku z art. 209§1a kk w zw. z art. 209§1kk i za to na podstawie art. 209§1a kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624§1kpk zwalnia oskarżonego Ł. J. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. J. był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za występku z grupy przestępstw przeciwko rodzinie i opiece.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 15 marca 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 70/17 został skazany za przestępstwo z art. 207§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk, za co wymierzono mu m.in. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Do 11 września 2016 roku R. M. pozostawała w związku konkubenckim z Ł. J.. W tej dacie bowiem zdecydowała się na złożenie zawiadomienia

o podejrzeniu popełnienia przez swego partnera przestępstwa znęcania się, za które nota bene został prawomocnie skazany w dniu 15 marca 2017 roku.

Ze związku tego posiadają małoletnią córkę A., która urodziła się w dniu (...).

Na mocy wyroku zaocznego z dnia 8 stycznia 2016 roku o sygn. akt III RC 375/15 Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim zasądził od Ł. J. na rzecz jego małoletniej córki, tytułem alimentów, kwoty po 300 zł miesięcznie, począwszy od dnia 28 września 2015 roku, płatne z góry do 15-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki R. M.. W zakresie tego rozstrzygnięcia wyrokowi został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

R. M. nie pracowała i w okresie od 23 września 2014 roku do 17 września 2017 roku, zarejestrowana była w Powiatowym Urzędzie Pracy w O. jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. W okresie od dnia 24 lutego 2017 roku do dnia 24 kwietnia 2017 roku również Ł. J. zarejestrowany był w Powiatowym Urzędzie Pracy w T. jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Przez pewien okres czasu Ł. J. pracował zagranicą. Po powrocie zaś do kraju pracował dorywczo, uzyskując z tego tytułu określone dochody, w ostatnim czasie rzędu około 1.500 zł. Początkowo mężczyzna wywiązywał się z nałożonego nań obowiązku alimentacyjnego. Od listopada 2016 roku Ł. J. nie dokonał jednak żadnej wpłaty na poczet alimentów (zgodnie z w/w wyrokiem – o sygn. III RC 375/15 winien był to uczynić do 15 listopada 2016 roku), w związku z czym R. M. złożyła wniosek do komornika sądowego.

Na mocy decyzji Prezydenta Miasta O. z dnia 30 stycznia 2017 roku znak: (...) przyznano na rzecz A. J. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie 300 zł miesięcznie za okres od 01 stycznia 2017 roku do 30 września 2017 roku. R. M. miała trudną sytuację materialną. Ponieważ nie pracowała, jedyne źródło jej utrzymania oraz córek, w tym A., stanowiły alimenty (począwszy od stycznia 2017 roku uzyskiwane z funduszu alimentacyjnego), świadczenie z programu „Rodzina 500+”, zasiłek rodzinny. A. J. jest dzieckiem alergicznym, wymagającym specjalnej diety, jak też maści sterydowych. Od urodzenia dziewczynka cierpi na atopowe zapalenie skóry (w 2015 roku nastąpiło nasilenie choroby), z czym wiążą się większe wydatki.

Na dzień 19 lipca 2017 roku, to jest datę wystawienia zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych, kwota zobowiązań Ł. J. z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wyniosła 2.134,50 zł, zaś należności wierzyciela alimentacyjnego – 619,39 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego Ł. J. (k. 107v), zeznania świadka R. M. (k. 108-108v), pismo z PUP w O. (k. 19), pismo z PUP w T. (k. 21), pismo z ZUS (k. 23), pismo z MOPS-u w O. (k. 31-35, 85), odpis wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim o sygn. III RC 375/15 (k. 48), odpis wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim o sygn. IIK 70/17 (k. 51), zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych (k. 49), decyzja Prezydenta Miasta O. (k. 86)

Oskarżony Ł. J.(k. 107v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, potwierdzając, iż w okresie objętym zarzutem nie płacił na rzecz córki alimentów, które zostały zasądzone w kwocie po 300 zł. Z treści jego wyjaśnień wynikało, że dziecko pozostawało na utrzymaniu matki, która nie pracowała. Alimenty były wypłacane zastępczo przez MOPS. Było też prowadzone postępowanie egzekucyjne przez komornika. Posiada zaległość alimentacyjną w kwocie około 4.000 zł. Jak wskazał, pracował dorywczo.

Oskarżony Ł. J.(dowody: oświadczenie oskarżonego k. 107v w zw. z a/o k. 101, dane osobowe k. 3, karta karna k. 59-61) jest 31-letnim kawalerem. Ze związku z R. M. ma jedno dziecko w wieku 4 lat, na które obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym. Posiada wykształcenie zawodowe – z zawodu budowlaniec. Pracuje dorywczo uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie miesięczne w wysokości 1.500 zł. Nie posiada majątku. Nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Uprzednio karany, w tym za przestępstwo z art. 207§1kk.

Sąd zważył, co następuje:

W toku niniejszego procesu oskarżony **Ł. J.** (k. 107v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Z treści jego wyjaśnień wynikało, że miał wiedzę co do zasądzonych alimentów na rzecz córki w kwocie 300 zł. Nie płacił ich jednak, choć pracował dorywczo. Depozycje oskarżonego niekwestionującego swego sprawstwa, znalazły pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Jako takie zostały opatrzone przymiotem wiarygodności.

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadka **R. M.** (k. 108-108v).

W trakcie przesłuchania odniosła się ona zasadniczo do zdarzenia objętego zarzutem aktu oskarżenia, w szczególności opisując kwestie dotyczące wywiązywania się przez oskarżonego z nałożonego nań obowiązku alimentacyjnego, jak też sytuacji materialnej swojej oraz córki, w tym źródeł jej dochodów. Po stronie świadka Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności świadczących o manipulacji faktami celem stworzenia mylnego wyobrażenia o zdarzeniu będącym przedmiotem postępowania. Jej zeznania były rzeczowe, spójne i logiczne. Znalazły także pełne potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Wobec powyższego w całości zasługiwały one na wiarę.

Dowody wymienione w akcie oskarżenia do ujawnienia i odczytania na rozprawie nie były kwestionowane przez strony. Nie budziły zastrzeżeń co do swej autentyczności i rzetelności. Jako takie w pełni zostały opatrzone przymiotem wiarygodności.

Przechodząc do kwalifikacji prawej czynu:

W świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że w realiach niniejszej sprawy doszło do wyczerpania ustawowych znamion przestępstwa stypizowanego w art. 209§1a kk w zw. z art. 209§1kk. Bezspornym jest bowiem, że oskarżony **Ł. J.** uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojej córki **A.**, określonego co do wysokości wyrokiem Sądu, wskutek czego powstała zaległość przekraczająca równowartość 3 świadczeń okresowych. Swoim zaś zachowaniem naraził w/w na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych.

Penalizacji z art. 209§1kk podlega ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.

Z kwalifikowanym typem przestępstwa niealimentacji mamy do czynienia, gdy na skutek wyżej opisanego zachowania sprawcy, osoba uprawniona zostaje narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. (art. 209§1a kk).

Jak już o tym mowa powyżej, taka sytuacja właśnie miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Poza sporem pozostaje, że **Ł. J.** zobowiązany był do lożenia na utrzymanie dziecka na mocy ustawy – Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego. Wysokość świadczenia wynikającego z tego obowiązku skonkretyzowana została orzeczeniem sądu, a mianowicie wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 stycznia 2016 roku o sygn. akt III RC 375/15. Zgodnie z tym orzeczeniem, wysokość świadczenia ustalono na kwotę 300 zł miesięcznie, począwszy od dnia 28 września 2015 roku, płatną z góry do 15-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki **R. M.** W trakcie niniejszego procesu **R. M.** stanowczo zeznała, że oskarżony, począwszy od listopada 2016 roku nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz alimentów (co nota bene potwierdził sam **Ł. J.**), z tym że od stycznia 2017 roku świadczenia te uzyskiwała z funduszu alimentacyjnego. Tym samym bezspornym jest spełnienie kolejnej przesłanki z w/w przepisu, a dotyczącej powstałej z tego tytułu zaległości. W tym miejscu ubocznie podnieść należy, iż sam oskarżony mówi o zaległości rzędu 4.000 zł (na dzień 19 lipca 2017 roku kwota zobowiązań **Ł. J.** z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wyniosła 2.134,50 zł, zaś należności wierzyciela alimentacyjnego – 619,39 zł). Oczywiście nie ulega wątpliwości, iż sam fakt niewykonywania takiego obowiązku, nie jest równoznaczny z uchylaniem się od niego. W pojęciu "uchyla się" zawarty jest bowiem negatywny stosunek psychiczny sprawcy do wywiązywania się z tego obowiązku, mimo, iż

ma on obiektywną (realną i faktyczną) możliwość jego wykonania. Sprawca obowiązku nie wypełnia, bo go wypełnić nie chce lub lekceważy ten obowiązek. Nadto powyższe uchylanie musi się charakteryzować pewną "nieustępliwością" sprawcy i nie wywiązywaniem się z tego obowiązku przez dłuższy okres czasu. Znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy: obiektywny - polegający na zaprzestaniu obowiązku alimentacyjnego przez dłuższy czas i subiektywny - polegający na szczególnym nastawieniu psychicznym charakteryzującym się nieustępliwością. Uporczywość to negatywny stosunek psychiczny sprawcy do nałożonego na niego obowiązku, sprawiający, iż zobowiązany go nie wykona, mimo, że ma realne możliwości jego dopełnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 1995 r., III KRN 29/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 64; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1979 roku, VKRN 297/79, OSNPG 1980/6/79).

W realiach niniejszej sprawy, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż mamy tutaj do czynienia z uchylaniem się przez oskarżonego z przedmiotowego obowiązku alimentacyjnego. Zauważyć należy, iż Ł. J. przez pewien okres czasu pracował zagranicą, po powrocie zaś do kraju podejmował prace dorywcze, uzyskując z tego tytułu określone dochody, w ostatnim czasie rzędu 1.500 zł. Miał zatem realną możliwość wywiązania się ze spoczywającego na nim obowiązku. Oskarżony to osoba młoda, zdrowa, w sile wieku. W toku procesu nie wskazał żadnych okoliczności, które w choć najmniejszym stopniu mogłyby tłumaczyć jego zachowanie. Wręcz przeciwnie. Wskazując, że wyrzekł się dziecka, jednocześnie przyznał, że w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia nie płacił alimentów na rzecz córki, jak też nie kontaktował się z nią. Tym samym w pełni uprawnionym jest wniosek, że pozyskiwane przez siebie środki finansowe przeznaczał na własne potrzeby. Kierując się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, biorąc przy tym pod uwagę jego postawę, w pełni uprawnionym jest wniosek, że zakładając nową rodzinę (jego obecna konkubina jest w ciąży), oskarżony niejako postanowił „odciąć się” od przeszłości, w tym także od obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A., zwłaszcza, że przecież – jak sam stwierdził – się jej wyrzekł. Taka postawa wprost świadczy o umyślnym ignorowaniu ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Jak już o tym mowa powyżej, z kwalifikowanym typem przestępstwa niealimentacji mamy do czynienia, gdy osoba uprawniona do świadczeń alimentacyjnych narażona zostaje na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, wywołanych przez niewykonywanie przez sprawcę nałożonego na niego obowiązku. Zaspokojenie podstawowych potrzeb oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, ale również do uzyskania niezbędnego wykształcenia korzystania z dóbr kulturalnych.

Jak jednoznacznie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, małoletnia córka oskarżonego – A. J. po rozstaniu rodziców mieszkała wraz ze swą matką, pozostając na jej utrzymaniu. Sytuacja materialna R. M. była jednak trudna. Kobieta od wielu lat pozostawała bez pracy. Zarejestrowana była w PUP w O. bez prawa do zasiłku. W inkryminowanym czasie jej jedyne źródło utrzymania stanowiła pomoc z MOPS-u, alimenty uzyskiwane z funduszu alimentacyjnego, zasiłek rodzinny oraz świadczenie „Rodzina 500+”. Oskarżony wiedział, że jego córka pozostaje na utrzymaniu swej bezrobotnej matki. Mimo to, bez żadnego racjonalnego powodu zaprzestał płacenia alimentów, narażając tym samym swoje małoletnie dziecko na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Gdyby nie pomoc socjalna, R. M. wraz z dzieckiem pozostałaby bez środków do życia. Nie można przy tym nie zauważyć, nota bene nie kwestionowanej przez oskarżonego, kwestii dotyczącej stanu zdrowia A. J.. Jak bowiem zeznała jej matka, dziewczynka jest dzieckiem alergicznym, cierpiącym od urodzenia na atopowe zapalenie skóry. W świetle powyższego Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż sytuacja materialna R. M. była bardzo trudna.

W tym stanie rzeczy, Sąd uznał, iż Ł. J., który w okresie od 16 listopada 2016 roku 30 listopada 2017 roku w O., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki A. J., określonego, co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie III RC 375/15, wskutek czego powstała zaległość przekraczająca równowartość 3 (trzech) świadczeń okresowych, a zachowanie jego narażiło małoletnią pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 209§1a kk w zw. z art. 209§1kk.

W tym miejscu podnieść należy, iż za datę początkową przypisanego oskarżonemu przestępstwa, Sąd przyjął 16 listopada 2016 roku. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie

z wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 stycznia 2016 roku o sygn. III RC 375/15 zasądzone od Ł. J. alimenty miały być płacone z góry do 15-go dnia każdego miesiąca. Tym samym oskarżony miał czas do uiszczenia alimentów za listopad 2016 roku do 15 listopada 2016 roku. Skoro zaś zarówno z depozycji oskarżonego jak i R. M. jednoznacznie wynikało, że w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia tj. od 1 listopada 2016 roku do 30 listopada 2017 roku – A. J. pozostawała na wyłącznym utrzymaniu tej ostatniej, oskarżony zaś nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz alimentów, to przyjąć należało datę 16 listopada 2016 roku.

W ocenie Sądu zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia a także motywację oskarżonego, ocenić należy jako wysokie. Zauważyć należy, iż postępując w określony sposób nie był on zdeterminowany żadnymi obiektywnymi, zewnętrznymi okolicznościami, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiałyby jego zachowanie. Działanie oskarżonego nacechowane było umyślnością. Wiadomym mu było o ciężącym na nim obowiązku alimentacyjnym, jak też, że matka dziecka na utrzymaniu której ono pozostawało jest osobą bezrobotną. Mimo to niełożył na utrzymanie córki, choć pracował zagranicą, jak też po powrocie do kraju podejmował prace dorywcze, uzyskując z tego tytułu określone dochody, ostatnio rzędu 1.500 zł. Podkreślenia wymaga, że oskarżony nie tylko nie płacił na rzecz dziecka alimentów, ale też nie kontaktował się z nim. Jak wskazał, wyrzekł się córki. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż oskarżony był już uprzednio karany, w tym za przestępstwo znęcania się. Mimo to świadomie, w sposób upórczywy i z dużym nasileniem złej woli uchylał się od swych obowiązków.

Przy wymiarze kary zawsze Sąd uwzględnia wszystkie okoliczności, zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego jak i na jego niekorzyść.

W zasadzie Sąd na korzyść oskarżonego przemawia jedynie fakt, iż nie utrudniał niniejszego postępowania, choć ta okoliczność nie mogła mieć kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Natomiast na niekorzyść oskarżonego przemawia przede wszystkim jego dotychczasowa karalność. Podkreślić także należy, iż po stronie Ł. J. nie zaistniały żadne obiektywne okoliczności, które mogłyby w jakimś stopniu usprawiedliwić jego naganne zachowanie, z dużym nasileniem złej woli. Oskarżony był już uprzednio karany. Zdawał sobie zatem sprawę z grożących mu konsekwencji. Mimo to, nie poczynił żadnych kroków do zmiany swego naganego zachowania. Takie zachowanie zaś jednoznacznie wskazuje, że proces resocjalizacyjny w stosunku do jego osoby nie przebiega w sposób prawidłowy. Wiedział o ciężącym na nim obowiązku alimentacyjnym, jak też o trudnej sytuacji materialnej matki swego dziecka, która była osobą bezrobotną. Choć on sam uzyskiwał określone dochody, nie zdecydował się na płacenie alimentów.

W tym stanie rzeczy Sąd uznając oskarżonego Ł. J. za winnego popełnienia przypisanego mu czynu z art. 209§1a kk w zw. z art. 209§1kk, na podstawie art. 209§1a kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w tej wysokości jest adekwatna do stopnia winy oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej oraz cele zapobiegawcze wobec oskarżonego. Należy podkreślić, iż kara powinna w szczególności spełniać swe funkcje w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, które to funkcje oddziaływania kary są najistotniejsze przy wyborze jej rodzaju. Kara powinna być skuteczna w wykonaniu, aby odniosła swoje cele i przyczyniała się do kształtowania się świadomości prawnej społeczeństwa. Oskarżony był już uprzednio karany. nie wykorzystał jednak szans dawanych mu wcześniej przez Sądy, które orzekały wobec niego kary o charakterze wolnościowym.

Jednocześnie w realiach niniejszej sprawy, zważywszy na stopień winy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, w tym jego uprzednią karalność m.in. za przestępstwo znęcania się, Sąd nie znalazł żadnych przesłanek do skorzystania względem niego z dobrodziejstwa wynikającego z art. 69§1kk, a mianowicie warunkowego zawieszenia wykonania przedmiotowej kary pozbawienia wolności. Zauważyć należy, że

w inkryminowanym czasie oskarżony był skazany na bezwzględną karę pozbawienia wolności w sprawie IIK 70/17 za przestępstwo z art. 207§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk.

W ocenie Sądu wszelkie niedogodności wynikające z orzeczonej kary winny być objęte jego przewidywaniem zanim zdecydował się na dopuszczenie przypisanych mu czynów i nie mogą obecnie wpływać na złagodzenie odpowiedzialności.

Reasumując – w przekonaniu Sądu – wymierzona oskarżonemu kara, jej rodzaj i wysokość jest adekwatna do stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu i spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do samego oskarżonego jak i osiągną swoje zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Co więcej tak orzeczona kara utwierdzi oskarżonego i społeczeństwo w przekonaniu, iż prawo karne nie pozostaje jedynie „na papierze”, a każdy poniesie odpowiedzialność w przypadku jego naruszenia.

Biorąc pod uwagę sytuację osobistą, rodzinną i materialną oskarżonego, jak również wymierzoną mu karę o izolacyjnym charakterze, Sąd w oparciu o dyspozycję art. 624§1kpk zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa. Zauważyć bowiem należy, iż źródło utrzymania Ł. J. stanowią prace dorywcze. Na swym utrzymaniu ma ciężarną konkubinę. Obciążony jest też obowiązkiem alimentacyjnym, z którego się nie wywiązuje, w związku z czym posiada zaległości rzędu kilku tysięcy złotych.